

Binkošti.

Meseca maja, ljubi otroci, praznujemo dva posebno velika praznika: vnebohod našega gospoda Jezusa Kristusa in pa duhovo ali binkošti. Posebno so binkošti vesel in imeniten praznik, katerega vam hočem tukaj le ob kratkem razložiti. Binkoštni praznik obhajamo v spomin prihoda sv. Duha, ki je tretja osoba v svetej Trojici. Ta praznik pade vselej na nedeljo. Naša navadna beseda „binkošti“ je izpeljana iz greške besede „pentekoste“ in pomeni petdeseti; binkoštni praznik je namreč petdeseti dan po vstajenji Gospodovem. Po nekaterih slovenskih krajih pa imenujejo ta

dan tudi duhovo, kar je našemu jeziku in pomenu tega praznika gotovo boljše in primerniše. Duhovo je tretji najvišji praznik cerkvenega leta, kajti na ta dan, ljubi otroci, so se spolnile besede Gospodove, ki je je govoril po svojem

vstajenji aposteljnomo rekoč: „Učitelj sv. Duh pa, katerega bo poslal Oče v mojem imenu, on vas bode učil vse in vas opomnil na vse, karkoli sem vam rekel.“ Spolnilo se je tedaj to sladko obetanje Gospodovo, spolnilo na veseli in imenitni dan, katerega bomo obhajali 19. dné maja meseca. Na ta dan so bili namreč aposteljni Jezusovi zbrani v nekej hiši v Jeruzalemu, kjer so molili in slavili Bogá. Na enkrat nastane močen vihar, silna burja navalí na hišo in jo stresa. Nad glavami sv. aposteljnov pa so se prikazali ognjeni plameni v podobi razdeljenih jezikov in vsi so bili napolnjeni s sv. Duhom, ki je duh resnice in učenosti, katerega jim je Jezus pred svojim vnebohomodom poslati obljubil. Po tem sv. Duhu so bili aposteljni prerojeni popolnoma; njih um je bil razsvetljen tako, da so na enkrat umeli ves nauk Jezusov in so govorili v jezikih, katerih se nikdar niso učili. Tudi serce se jim je razgreló z nebeškim ognjem in postali so hrabri in krepki tako, da se odslej niso več bali svojih sovražnikov in so brez strahú začeli oznanovati Jezusov nauk. — Apostelj sv. Peter stopi pred zbrano množico judov ter jim oznanuje s krepko besedo križanega in veličastno vstalega mesija; priporoča jim sv. kerst in pokoro, ako želé zadobiti odpuščenje svojih grehov. Njegove po sv. Duhu navdahnjene besede niso bile zastonj; kajti še tisti dan je sprejelo Kristusov nauk in se dalo kerstiti okoli tri tisoč duš.

Ljubi otroci! ravno taisti sv. Duh, ki je razsvetlil um in z nebeškim ognjem razgrel serce aposteljnov, predira pa tudi še dandanes v dno člo-

veškega serca, ter vse, karkoli je v ljudéh dobrega, vse je njegovo delo, njegov dar. Zahvalite se torej večkrat dobrotljivemu Bogú za to neizmerno ljubezen in prosite sv. Duha posebno za dragoceni dar modrosti in umnosti, brez katerih ne moremo Boga prav spoznati, pa tudi ne pobožno in boga-boječe živeti, ter pomnite, da še noben človek ni moder, ako veliko vé in zná, marveč moder je le tisti, ki živí in dela le za nebesa, za katera moramo posebno v sedanjih slabih časih vedno biti pripravljene na boj. Vsa učenost in jeziki celega sveta ti ne pomagajo kratko in malo nič, ako ne znaš obračati svojega življenja tako, da izveličáš samega sebe in postaneš srečen po kratkem našem življenji, ki je v vednej nevarnosti, kakor kaplja na veji.

T.

O spomladnem jutru.

Je dan se napočil

Nebó se žari,

In téma v dolinah

Pred svitom beži;

In sapica zdrava

Po cvetkah pihlja,

V drevji med listi

Prijazno šepa.

Vse to me spominja:

Ljubiti Boga.

Zdaj megla se vzdigne

V višave zgubi,

In gore visoke,

— Tud gričeki vsi —

Se v svitu blišči

Je zóra zlatí.

In čuj! kak zvonenje

Se s cerkvic glasí,

Dobrote nas božje

Hvaliti budi.

Veseli se tički

Po drevji zbudé,

Ferfraje po vejah

Glasnó žvergolé.

Po gorah zelenih

Se serne podé,

V vodi pa ribe,

Tam žužki brenčé,

Očeta v nebesih

Slaviti učé.

Z' za gore na nebu

Se soluce blišči,

Ki sadje in žito

Zori, rumení.

V dólíh na tratah

Pastirji mladi

Pojejo pri čredah

In piskajo si.

Oj božje ljubezni

Se vse veseli!

Stopívši na goro

In vglédat' vse to,

Se čútja tud' v meni

Hvaležna vmemó.

Serce se mi širi

Skerbí je prostó,

Na lehkíh perotih

Se vzdiga v nebo;

Molitev slavnó

Daruje Bogu.

P. Gros.

Oživljena cvetlica.

Cvetlica na skali

Vsa véla je stala,

O suši prehudej

Glavó pobešala.

Ko deklica nežna

Tam rev'co zapazi,

Jo varno izkoplje

In v vertec prestavi.

Tu pridno prilija

Jej s hladno vodico,

In zbuja, oživlja

Nedolžno sestrico.

In pisana cvetka

Je urno krepela,

Se krasno razevetla

Hvaležno duhtela.

P. Gros.